

Sygn. akt IV CSK 700/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. K. przeciwko Skarbowi Państwa - Państwowemu
Przedsiębiorstwu Leśnemu Lasy Państwowe Nadleśnictwu N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz powoda od pozwanego kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo, że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź, że niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzeczenia należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 341/10). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołane przesłanki nie zostały wykazane, wskazanych wyżej wymagań skarżący bowiem nie spełnił. Zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie wywody nie uzasadniają istnienia potrzeby wykładni, bo przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Po drugie istnienie nawet rozbieżnych orzeczeń Sądu Najwyższego, jeżeli jedno ze stanowisk jest wyraźnie dominującym i utrwalonym, nie uzasadnia konieczności dokonania wykładni. Z tej przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania kolejnej wykładni art. 647¹ k.p.c., zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC z 2008 r., nr 11, poz. 121, OSP z 2009 r., nr 6, poz. 67, OSP z 2009 r., nr 9, poz. 90, wyrok z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC z 2011 r.,

nr 5, poz. 59, OSP z 2012 r., nr 5, poz. 48, oraz wyroki z dnia 26 czerwca 2008 r., II CSK 80/08, M. Prawn. z 2008 r. nr 22, poz. 1215, z dnia 6 października 2010, II CSK 210/10, OSNC z 2011 r., nr 5, poz. 59, z dnia 11 grudnia 2008 r., IV CSK 323/08, z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 91/12, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 298/12, z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 327/14, z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 580/14 – nie publ.).

Odnosząc się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przypomnieć trzeba, że jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lipca 2013 r. V CSK 364/12 (nie publ.) dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnione ustrojowo i procesowo jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane funkcje publicznoprawne. Nie w każdej więc sprawie błędna subsumpcja lub wadliwa wykładnia prawa uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędnych rozstrzygnięć w każdej, indywidualnej sprawie. W aspekcie zaś istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadnienie wniosku nie zawiera żadnych argumentów.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).